

Тези няколко страници са от Пролога на книгата.
Описание на пролога:

Из мъглата на вековете: Древните Българи. Защо българският народ не познава своята история. Кога за пръв път българите се спменават в китайските летописи. Разселването на прабългарите през Тибет на юг към Индия и Месопотамия и на запад към Алтай, Памир и Черно море. Осемте Българи преди Велика България. Заветът на хан Кубрат. Космическите познания на прабългарите. Прабългарска цивилизация 33000 години преди Христа? Волжка и Куберова България.

...

Но преди осем години пристигна у нас един унгарски професор да търси надгробната плоча на не знам кой си техен крал, умрял някога в България; плочата я намерихме зазидана в стената на една селска черква и нямаше как да му я дадем,

но за утеха го заведохме в кръчмата и там унгарският професор, може би от яд, че не му дадохме тази ценна реликва, или за да изтъкне своя патриотизъм, още преди да пийне от първата ракия, се провикна:

-- Как е възможно да броите началто на своята държава от 681 година след Христа, когато още през 2137 година преди Христа сте имали българско царство на север от Китай
и по време на слънчевото затъмнение на 22 октомври същата 2137 година преди Христа сте победили китайците, както пишат тъжно техните летописци в хрониките си;
победили сте ги, защото китайците са били прост народ и се уплашили от затъмнението, а прабългарите знаели предварително за него и нарочно нападнали същия ден;
аз, вика унгарецът, като отпи от ракията, това го знам, защото покрай тази ваша държава е поминувало и нашето маджарско племе, ние, вика, с вас сме от едно коляно и от една кръв;

не по друга причина, а за да спасят империята си от неудържимите набези на българите, предвождани от своя хан Тимоти от рода Дуло (от същия род са, както знаете, и Кубрат, и Аспарух, и Крум, и прочее), китайците започнали да строят великата китайска стена,

но не успели още да я довършат и ето ги – българите се задали пак откъм север, тогава китайците качили върху стените китайки-циркаджийки

и онези сурови българи, като видели китайките да мятат кълки, се прехласнали и докато се прехласвали, китайския мравуняк продължавал да гради нататък стената;

като разбрали измамата, прабългарите напопържали китайците, пришпорили конете си и препуснали на запад подир слънцето да търсят края на стената;

те препускат, китайците градят, те препускат, китайците градят – така българите стигнали до пустинята Такламахан, напоили конете си в реката Тарим и се разделили на две: едните тръгнали на север, другите на юг. Ха, наздраве!

Тези, дето тръгнали на север, прехвърлили планината Тяншан и нарекли най-високия връх на своя бог Тангра – така се казва връхът и досега – Хан Тенгри, а хребета, по който препускали, нарекли на себе си – Болгар;

Продължили нататък, прекосили планините Памир и Хидукуш и тук, където сега е северен Авганистан, основали *втора държава*, наречена също *България*.

Но понеже другите народи не можели да произнесът ъ-то във вашия език, наричали държавата ви Балхара Балх, Болгар или Булгар, а гърците я наричали Бактра или Бактрия.

(то аслъ кой може да произнесе правилно името ви: руснаците ви викат балгари, англичаните – балгейъриън, французите – бюлгар, немците – булгарен, арабите – бурджан, унгарците, сега ви викаме булгар, а преди сме ви викали полгар, булгар, ви наричат и арменците,

чехите ви наричат булхар, украинците – балхар, индийците – балгхар, персийците – болгар...)

Другите българи, дето тръгнали на юг, прекосили Тибет, и забележете – вика унгарецът, допивайки първата ракия, - живели известно време край планината Мадара, после прехвърлили Хималаите, минавайки през прохода Шипка, и слезли в Индия, опъвайки юртите си край река Тунджа;

После тези българи отишли към Ефрат, в Месопотамия, и там основали *третата българска държава*; наричали народа балхарис, сиреч българи, жарицата им носела същото име – Балкис,

Това е Савската царица, описана в Библията, дето ходела да задава гатанки на Соломон през 1001 години преди Христа.

По-кънто тези българи тръгнали на запад, заселили се в Египет, в областта *Сакар*, после поемат на север и стигат до Балкканския полуостров, планината, кудето спират, наричат *Сакар* планина, реката край нея кръщават *Тунджа*, прохода през който преминават Балкана на север наричат *Шипка*, а свещенната си планина – *Мадара*;

те носели със себе си тези стари и далечни имена, както европейците са занесли в Америка имената на своите стари градове – Лондон, Париж, Москва, Берлин, Ню Орлеанс, НюБерн и т.н. Ха наздраве!

Но да оставим Савската царица да задава гатанки на цар Соломон, а ние да видим какво правят ония българи на север, дето основаха държавата Балхара под планината Памир.

Девизът на тези прабългари някога бил: *«Не замръквай, където си осъмнал!»*, после станал: *«Не умирай, където си роден!»*,

но тук, под сянката на Памир, им харесало и започнали да градят градове, да сеят жито и да развъждат добитък, да добиват желязо, и мед, да украсяват жените си със сребро и злато;

древногръцкия историк Страбон нарича Балх, столицата на Балхара, *«перлата на Азия»*,

---

тук през IV век преди новата ера пророкът *Заратустра* е написал свещената си «Зенд – Авеста».

Кога е било основано това прочуто царство, не се знае, това се губи из мъглата на вековете, вика унгарецът, като отпива от втората ракия,

Но известно е, че египетският фараон Рамзес II, съблазнен от богатствата на Балхара, се опитал да я завладее през 1275 година преди раждането на Христос

И докато българите разгромявали войската му в подножието на Памир, Мойсей решил да избяга от Египет и повел поробените евреи през пустинята към обитованата земя Ханаан,

Така че вашата история е по-стара от Библията, вика унгарецът, и вий, българите, сте спасили бедните евреи не само през Втората Световна Война, но и 33 века по-рано.

През 329 година преди Христа и Александър Македонски нахлул в Балхара, но до бой не се стигнало – вместо войска, насреща му излязла принцесата Роксана и го попитала: «Какво търсиш тук, Александре?»;

Пленен от красотата ѝ, той отвърнал: «Намерих повече от това, което търсех», паднал на колене пред нея и я помолил да му стане жена и царица на света (това била първата – и единствената жена на Александър, и тя била българка!);

на другия ден се качили двамата навръх планината Хиндукуш – Аристотел му бил казал, че там е краят на света и отвъд тази планина се плискал безкрайният световен океан,

но като погледнал от върха на изток, Александър видял, докадето стигало човешкото око, безкрайни поля и планини – и заплакал, защото разбрал, че няма да може да завладее целия свят, поболял се и скоро след това умрял.

Просъществувала тази велика ваша държава до 230 година след Христа, йкогато я покорява персийският цар Арташир Първи.

Далече преди това обаче, неизвестно защо, старият цар Кардама оставил престола на сина си Ила, прехвърлил се на юг през Памир и основал в Северна Индия **четвъртата българска държава**.

Наричала се тя също Балхара и просъществувала едновременно със сарата Балхара много векове.

Споменът за нея е запазен в индийските веди – в Адхарва-веда», написана на санскрит през X век преди Христа.

Нещо повече – индийски царе до X век след Христа продължавали да се наричат Кардамити, както династията на Бурбоните във Франция или на Романовите в Русия, а пред името си слагали титлата балхара – името на древната държава се превърнало в титла, както името на Цезар.

Оттогава са и общите ви думи в двата езика: уча, чета, будя, баща, татко, лик, хубав, китна, шал, сандал, тава, халка, чорба, компотот, соя и много други.

Бежанци от покрената памирска Балхара тръгват на север и край днешния град Самарканд основават **петата българска държава**, а голямото езеро, до което стигнала границата им на изток, нарекли на себе си – *Балхаиш*; просъществувала тази държава до седми век след Христа;

Други от победените българи тръгват на запад, прекосяват пустинята *Каракум* и основават на изток от Каспийско море **шестата българска държава**, кръщават морето *Болгар дингезе* (Българско море), така се наричало то до Късното средовековие, а планината, в подножието на която спират, наричат *Балхани* – както и вие наричат най-голямата си планина в днешна България;

Трети от българите отиват отвъд Каспийско море и там основават **седмата българска държавица**, наречена *Балкария* (така се нарича и до днес тази автономна република във Руската Федерация), а градовете си нарекли пак със старите български имена *Балхар* и *Булкар-Балх*;

Четвърти от българите, водени от вожда си Вунд, през 127 година преди Христа прехвърлят планината Кавказ и се заселват в земите на днешна Армения, там основават *осмата българска държава*, нарекли местността *Булхар*, главния си град – *Балк*, тези имена те са носели до девети век след Христа, а една от реките и сега се нарича *Балгаручай*.

Където и да отидат българите, все носят името си и, макар изкривено от произношението на съседните народи, го оставят след себе си като светли стъпки по картата на тъмния азиатски континент.

Прекрачвайки от старата в новата ера, българите прекрачват от Азия в Европа – стигат до Азовско и Черно море

И там митичният цар Авитохол, както свидетелства «Именикът на българските ханове», основава през 165 година след Христа *деветата българска държава*,

призната – нещо нечувано . дори от гърците и наречена от самия византийски патриарх Никифор: ВЕЛИКА БЪЛГАРИЯ!

Вий, вика унгарецът, като допи втората ракия, и тази България не броите, защото била на друга територия.

Кое, обаче, е по-важно: земята, където се намира държавата – или народът, който е остоявал всичките тези български държави?

Прочула се тази Стара Велика България най-много при *хан Кубрат*. Този хан Кубрат (който си е жив потомък на Атила, «бичът Божий», но тури му пепел!) незнайно защо расъл в Константинопол, изучил се там, образовал се и приел християнството през 619 година –

През същата година, когато Мохамед започнал да проповядва в Мека исляма, а застанал начело на Велика България през 632, когато умира Мохамед.

Това за образованието не го казвам случайно, вика унгарецът, защото вий, българите, след този Кубрат имате само един учен цар – Симеон Велики, който също живял в Константинопол и учил там в най-стария европейски университет – *Магнаурската академия*, а всичките ви по-сетнешни царе, до последния, са прости и необразовани.

Тъй че напразно вий се отричате от прабългарите, вика все по-ядосано унгарецът и си поръча третата ракия, ако има нещо свястно във вас, наследили сте го то тях,

Защото те не са били монголци, както ви разправят, нито хуни или тюрки, а индоевропейци със загадъчни космически познания.

За разлика от безпросветните италианци, които в 1600 година след Христа изгарят на кладата Джордано Бруно, понеже твърдял, че Земята се върти около Слънцето,

Прабългарите не само знаели това – издълбаното върху надгробните им камъни Слънце с кръжащите около него 6 планети е било нещо като техен държавен герб (по-късно, след насилственото покръстване, богомилите го превърнали в свой сакрален знак),

та още през 4783 преди Христа тези умни прабългари изчислили, че Земята се завърта около Слънцето за 365 дни и една четвърт от деня без малко

и пресметнали това «без малко» с невероятна точност: съпоставили движението на Земята с движението на Юпитер, те уточнили, че Земята обикаля около Слънцето за 365 денонощия и 2422 хилядни от денонощието,

което е с половин секунда по-малко от абсолютно точното астрономическо време измерено днес.

...

Унгарецът надигна третата ракия, отпи една бавна глътка и продължи:

- Ученият хан Кубрат обичал да наблюдава нощното небе и да чете по звездите съдбата на хората и на народите.

В една такава нощ, като се взирал в залязващите Плеяди, той видял, че неговата звезда угасва, спомнил си за брата си *Самбат Кий*, който основал града Киев и го кръстил на свое име,

после заминал на запад подир залязващото слънце, основал там грамадна държава, дето са сега Чехия, Словакия, Унгария, Прусия и Полша, но не я нарекъл България (така че няма да я броим), нарекъл я в

чест на дедите си *Дулоба* – «Страната на Дуло», другите народи пък я наричали на неговото име: от Самбат – *Само*, но като умрял Самбат Кий и държавата му загинала;

та Кубрат си помислил: «И моята държава ли ще умре след смъртта ми?», повикал петимата си синове – Баян, Котраг, Аспарух, Кубер и Алцек – и им рекъл:

- Синове мои, свършват земните ми дни.

- Олеле, тате, недей! – проплакал най-малкият, Алцек. – Какво ще правим без тебе?

- Сега ще ви кажа – рекъл Кубрат. – Баяне, я вземи оня наръч пръчки, - Баян отишъл и взел наръча пръчки, който лежал до огнището, където мъждукал свещеният неугасващ огън.

- Ха сега се опитай да ги счупиш всичките наведнаж – казал му Кубрат.

Баян бил най-възрастният, най-силният от синовете на Кубрат, затова му викали Батбаян. Ударил той снопа пръчки о коляното си – не се чупят. Ударил втори път – пак не се чупят. Трети път ударил със все сила – същото.

- Не мога – рекъл, . тате.

- Нека опитат и другите – казал Кубрат.

Опитали един по един и другите четерима синове на Кубрат, но никой не могъл да счупи наръча пръчки.

- Дайте сега на мен – рекъл Кубрат.

Подали му наръча, той взел да измъква от него пръчките една по една и лекота ги чупел – една по една.

- Еее, така и баба знае! – извикали в един глас синовете му. – Една по една всеки може.

- Точно така – казал Кубрат. – И вас, ако се разделите след моята смърт, един по един всеки ще ви пречупи. Ако сте заедно, като този наръч пръчки, никой няма да може да ви победи. Разбрахте ли?

- Тъй верно, разбрахме! – отвърнали в един глас петимата му синове.

- Какво разбрахте?

- Съединението прави силата.

Като чул тези хубави думи, великият хан Кубрат се усмихнал щастливо и издъхнал.

Тези хубави думи «Съединението прави силата» вий сте ги изписали и върху герба си, вика унгарецът, като отпи втора глътка от третата ракия, но тежко ви и горко, ако спазвате този завет като кубратовите синове.

Защото още не бил изстинал трупът на стария хан – и синовете му се карали кой да седне на бащиния трон.

- По старшинство на мене се пада – казал Батбаян.

- Тая няма да я бъде, ти да ни командваш – рекли четиримата му горди братя.

На другия ден погребали баща си по християнски, както им бил заръчал, погребали го заедно със скиптъра и меча му, защото не могли да поделят и тях.

Народа на Велика България обаче поделили на пет равни части и всеки застанал начело на ордата си.

- Аз оставам тук, на бащината си земя – казал Батбаян.

- Аз помам на север – казал Котраг.

- Аз на юг – казал Аспарух

- Тогава аз тръгвам на запад – казал Кубер.

- Аз идвам с тебе, бате – казал Алцек.

И поели в четирите посоки на света.

Хазарите това и чакали. Щом ордите на четиримата братя залезли зад хоризонта, нападнали *Батбаяна* и след две-три години от Старата Велика България останал само споменът.

Котраг повел ордата си на север – все по Волга, все по Волга, препискали, препускали, препускали...

и като стигнали там, където река Кама се влива във великата река, Котраг спрял и се огледал – на изток се синеел облакът на планината Урал, на север и на запад зеленеели безкрайни гори и поля.

Било лятото на 665 година. Хан Котраг слязъл от черния си кон и забил меча си в рохкавата земя;

- Ето тук ще съградим град и ще го наречем *Болгар*, тук ще бъде моята България!

Това било *десетата България*. Наричат я *Волжка България*, а заради богатството ѝ в ония времена я наричали *Сребърна България*.

През десети век сребърните българи приели от арабите исляма, имали те велики царе и още по-велики поети; дала е тази ваша България велики поети и други велики люде на Русия,

защото, както е известно, вика унгарецът като отпи пак от ракията, великата руска поетеса Анна Ахматова се отказала от бащиното си име Горенко и се нарекла на българския си пралядо, хан Ахмат; корените на другата велика поетеса Марина Цветаева също са оттам,

и Гогол е оттам, оттам е и великият бас Шаляпин, руският цар Борис Годунов е българин, и Суворов, и Кутузов, дето победи Наполеон, и Ермак, дето завладя Сибир и го хариза на руснаците...

Тази славна и богата държава просъществувала до 1278 година, когато, след половинвековни отчаяни битки, била завладяна от татарите на Чингиз хан,

Но българите съхранили своята свят и, мине – не мине век, вдигали бунтове – и срещу татарите, и срещу руснаците, затова през 1937 година Сталин ги разпилял по лагерите в Сибир,

Но и днес, както е известно, те отново надигат глава и искат държавата им да се казва България.¹

Кубер поел на запад, след него препускал Алцек, прехвърлили Карпатите и се спуснали в Панония, в равнината край реките Тиса, Дунав и Сава, където е днешна Унгария;

Понечили да основат държава там (просъщесвтувала тя само година-две, така че няма да я броим), аварите обаче посрещнали на нож българите, след няколко сражения Кубер бил победен и побягнал с дружината си на юг

и като стигнал, където е днес Македония, основал там край Битоля и Прилеп ***единадесетата българска държава***;

именно срещу тази България, която напирала да превземе Солун, се отправил на поход през 688 година византийският император Юстиниан Втори Носоотрязания

и едва не бил пленен и побягнал позорно, както пише във византийските хроники, а войниците му били избити от прабългарите на Кубер.

По къно, след век и половина, тази Куберова България се съединила с Аспаруховата България - вероятно това е бил тайният замисъл на двамата братя...

Алцек продължил на запад, стигнал до страната на франките, крал Дагоберт го приел с радост, но през нощта заповядал всичките българи да бъдат изклани;

Алцек се събудил от виковете на умиращите и с останалите живи мъже и жени побягнал на юг през Алпите. Било зима, как са оцелели, не е известно,

Но през пролетта се появили в горната част на Италийския ботуш и продължили да слизат надолу, през Ломбардия, Тоскана и Умбрия, стигнали до Рим и Неапол, оставяйки след себе си вечното свое българско име: *Булгаро* (край Бергамо), *Булгаро грасо* (край Комо), тера *Булгарорум* (край Римини), *Монте Булгаро*...

Не успял Алцек да основе дванадесетата българска държава, но неговите българи оставили из Апенините не само имената си, но и кръвта си:

Данте, вика унгарецът, е от българския род Алдъгъори, и Борджиите са били българи, и Верди е българин, а Паганини направо си е потомък на българския хан Паган...

Между нас да си остане, сниши гласа си унгарецът, един потомък на вашия Кубрат, наречен Арпад, дошъл по нашите земи и през 889 година (да не ме чуй някой унгарец!) основал Унгария...

А кой основава вашата – ***дванадесетата българска държава*** през 681 година? – провиква се унгарецът, като гаврътна ракията си. –

България, дето стана най-голямата държава в Европа, от Киев до Атина и от Черно море до Адриатика, че и Пеща, днешната унгарска столица влезеше в пределите ѝ!

Що не я основаха славяните, дето от два века се мотали из Балканския полуостров, що не я основаха траките, дето са там от 1500 години?

Ами защото прости хора държави не могат да правят. От славяните вий наследихте загадъчния мързел и бленуването, а от траките – анархизма и забравата, затова не помнете и собствената си история.

Тука унгарският професор стана, качи се на автомобила си и си замина.

Сигурно прекаляваше той в приказките си, но някакъв прапраспомен заброди из тъмните пещери на кръвта ми и ме будеше нощем, зарових се в разните стари и нови истории и се оказа, че такива България наистина е имало, един автор разказва за една, друг – за друга, трети яростно ги отрича, а ние всички нехаем...

И тъй ден след ден, век след век – «Било ли е, не е ли било?» - и всичко потъва в мъглата на вековете и, уви, - в мъглата на нашата памет.

Другите народи провъзгласяват за истина и най-малката вероятност, а ние погребваме и най-големите истини под кръста на съмнението.

Кое е по-добро?

ⁱ За разлика от нашата България, която няма запазени стари летописи (за което ще стане дума по-нататък), през 1680 година летописецът от Волжка България **Бакши Иман** събира в сборника си «*Джагфар Тахиръ*» («*Историята на Джагфар*») древни български хроники, записани през предишните 4-5 века; от тях става ясно, че върху територията на Волжка България, много векове преди това е имало друга прабългарска държава, наречена

Идел; в една от хрониките «Хон китабъ» («Книга за хуните») на Кул Гали се твърди, че историята на българите започва 33 000 години преди Христа и че българската цивилизация е съществувала паралелно или по-рано от цивилизацията на Шумер, с която сме имали един и същ корен, че Троя е бил български град и етруските са прабългари, избягали от този град, че инките и майте са потомци на прабългарите, преплували океана или преминали по ледовете от Камчатка в Аляска; с турците пък, които ще ни поробят след 7 века, сме били родни братя и сме имали общ праезик (затова много от думите, които считаме за турски, се оказаха прабългарски)... Моят кураж не ми стига да се върна до 2137 преди Христа, когато за пръв път българите се споменават в китайските хроники; да се върне по-назад в мрака на вековете оставям няков свой колега с по-храбро въображение. (Б.а.)